

[Undervisningsministeren.]

kræftet i de seneste dage gennem vor ambassade i London. I Storbritannien går man altså langt videre i retning af videnskabsmændenes selvstændighed. Hele dette område giver staten midlerne til, og så må de selv om, hvordan de bedst skal fordeles. Efter talrige udtalelser fra begge disse lande hersker der almindelig tilfredshed med disse institutioners virksomhed, som utvivlsomt har bidraget meget effektivt til forskningens fremme ved at sikre, at de til rådighed værende midler tildeles de personer og sættes ind på de opgaver, som yder størst garanti for et godt udbytte. Det er mit indtryk, at det ville være det rigtige at gå frem på en lignende måde også her i Danmark, hvad angår statens almindelige videnskabsfond, som nu forhåbentlig bliver en virkelighed inden længe.

Med hensyn til det tredje punkt, der har været under debat, beløbets størrelse, føler man sig fra visse sider noget krænket over, at der kun er foreslået 2 mill. kr., og at det nu viser sig, at man i videnskabskommissionen har talt om 2½ mill. kr. Må jeg derom sige, at selvfølgelig kunne videnskaben bruge 10 mill. kr. om året, om så skulle være, men vi har altså tænkt os et beløb på 2 mill. kr. som det rimelige under hensyn til hele vort lands situation og til, hvad man kan regne ud nogenlunde vil være nødvendigt. Det er jo klart, at det er meget svært at beregne, men når man ser på de ansøgninger, der indkommer til Carlsbergfondet, og de opgaver, som man fra forskellige sider udtaler at det er nødvendigt at løse, kommer man, når man lægger alt sammen, til et beløb på ca. 2 mill. kr. eller noget mere. Jeg synes altså, at det var rimeligt, at man foreløbig nøjedes med det, og jeg vil også gerne i denne henseende henholde mig til professor Niels Bohr, som har udtalt noget lignende i går aftes i sin radiotale, og med hvem jeg i det hele taget har forhandlet meget om disse sager. Han fandt også, at 2 mill. kr. var det rimelige for tiden.

Med hensyn til det fjerde punkt, hvorvidt formen med en statsforskrivning nu også er det rigtige, må jeg indrømme, at jeg ikke er særlig kompetent, men jeg har fået denne form fra kompetent side, og der kan jo forhandles derom i udvalget, hvis man finder en anden ordning bedre. Dog vil jeg gerne sige, at det ligger mig uhyre meget på sinde, at der bliver en fast fond og helst, som det ærede medlem hr. Johs. Christiansen sagde, en værdifast fond. Der må på den ene eller den anden måde være en fond, som årligt giver disse beløb, uden at der skal

debatteres og diskuteres om det her og dér, for det vil tage altfor lang tid.

Dernæst skal jeg blot fremføre nogle enkelte bemærkninger til enkelte af de ærede talere. Det ærede medlem hr. Bomholt var naturligvis i en særdeles vanskelig situation, fordi han på den ene side i virkeligheden er glad for, begejstret for et lovforslag af denne art — her kan jeg henvisse til de bemærkninger, han fremsatte i begyndelsen og med rette om socialdemokratiets og arbejderbevægelsens interesse for videnskabelig forskning og interesse for støtte af videnskabelig forskning; han har altså i virkeligheden på den ene side en positiv indstilling overfor det. På den anden side skulle han af motiver, som jeg naturligvis ikke skal indlade mig på nærmere at granske, reducere forslaget så meget som muligt, og dertil opbød han altså sin berømte patos og pseudosatire. Der er enkelte ting, som jeg bliver nødt til at tilbagevise. Det ærede medlem hr. Bomholt tillægger mig nogle hentydninger til eller angreb på det ærede medlem hr. Jensen-Broby, men det er uden nogen som helst bund i virkeligheden. Jeg har ikke, da jeg holdt min fremsættelsestale, tænkt på det ærede medlem hr. Jensen-Broby, og når man prøver på at skyde sådan en kile ind, er det af rene og skære partipolitiske grunde. Jeg havde ærlig talt glædet mig så overordentlig meget til, at denne sag skulle være hævet over partipolitiske spaltninger, fordi det var en sag, der angik hele samfundets vel, og som vi dog kunne enes om.

Jeg vil også gerne tilbagevise det, når det ærede medlem siger, at han — det er altså mig — søger bevidst at ignorere den, d. v. s. trontalens ord, til liden ære for statsministeren. Jeg kan ikke indse, at jeg har tilsidesat trontalens ord. Der står deri, at den nærmere ordning vil blive tilrettelagt i forbindelse med videnskabskommissionen. „Den nærmere ordning“ vil sige de ting, der nu skal foregå i rigsdagens udvalg, der har mulighed for hele tiden at holde sig i kontakt med videnskabskommissionen. Jeg kan ikke se, at der i denne henseende er begået noget overgreb ved, at lovforslaget først fremsættes som en stor ramme.

Hvad angår, at jeg i min fremsættelsestale har brugt vist et par sætninger, som forekommer på lignende måde i udkastet fra den ene underkommission, vil jeg henholde mig til de bemærkninger, det ærede medlem hr. Rasting har fremsat. Jeg indser ikke, at jeg ikke har haft ret dertil, når jeg ser, der står et i og for sig bedre udtryk, end jeg selv har kunnet forme, men når man mener, det er plagiat, må man altså mene det.